

Sygn. akt VIII Pz 57/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędziowie: Teresa Kalinka

(del.) Anna Capik-Pater

po rozpoznaniu sprawy w dniu 15 stycznia 2020r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie Ł. C.

przeciwko W. O.

o wynagrodzenie

na skutek zażalenia powoda Ł. C.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 30 maja 2019 r. sygn. akt VI P 462/15

p o s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 168,75 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych 75/100) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

(-) sędzia Teresa Kalinka	(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek	(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater
---------------------------	---------------------------------------	------------------------------------

UZASADNIENIE

Powód Ł. C. domagał się zasądzenia od pozwanego W. O. kwoty 2550 zł tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2013 r. za przejechane kilometry, kwoty 2350 zł tytułem wynagrodzenia za listopad 2013 r. za przejechane kilometry, kwoty 11000 zł tytułem diet w związku z odbytymi podróżami za okres od 4 września 2013 r. do 31 grudnia 2014 r., kwoty 1600 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, kwoty 7500 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 4 września 2013 r. do 31 grudnia 2014 r., kwoty 1000 zł tytułem części wynagrodzenia za pracę w grudniu 2014 r. oraz kwoty 11929,85 zł tytułem ryczałtów za nocleg w związku z trasami zagranicznymi i krajowymi powoda.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z 30 maja 2019 r. (sygn. VI P 462/15) Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3414,95 zł tytułem części niewypłaconego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, diet i ryczałtów za noclegi, w pkt 2 zasądził od pozwanego na rzecz powoda 198,03 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w pkt 3 oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w pkt 4 zasądził od powoda na rzecz pozwanego 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pkt 5 nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach 181 zł tytułem opłaty, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy oraz kwotę 816,14 zł tytułem części wydatków.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c i § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powód wniósł zażalenie, w którym zaskarżył postanowienie zawarte w pkt 4 wyroku, domagając się jego zmiany poprzez nieobciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego. Nadto wnosił o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego. Powód podniósł, że Sąd I instancji w sposób nieuzasadniony obciążył go kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł w sytuacji, gdy powód wytoczył postępowanie sądowe w oparciu o uzasadnione przekonanie, że pozwany ma zaległe wobec niego wynagrodzenie, skoro przed wytoczeniem powództwa nie zapoznał się z dokumentami rozliczeniowymi, nie mając możliwości weryfikacji swoich należności. Podkreślił też, że powództwo wnosił początkowo sam, bez udziału profesjonalnego pełnomocnika.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wnosił o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany podkreślał, że łączna wartość przedmiotu sporu w sprawie wynosiła 37 929,85 zł, co oznacza, że powód wygrał sprawę w części nieprzekraczającej 10%. Słusznie zatem – w ocenie pozwanego – Sąd I instancji rozstrzygnął o kosztach zastępstwa procesowego, albowiem samo subiektywne przekonanie o słuszności swoich żądań nie wpływa na obowiązek zastosowania art. 102 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone postanowienie jest trafne albowiem odpowiada prawu. W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zgadza się z twierdzeniem pozwanego, że regułą w postępowaniu cywilnym jest zasada odpowiedzialności za wynik procesu określona w art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Słusznie też pozwany wskazał, że to powód jest stroną, która przegrała sprawę, albowiem zasądzone przez Sąd Rejonowy od pozwanego na rzecz powoda kwoty nie przekraczają 10% wartości przedmiotu sporu.

Sąd wskazuje, że zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Powyższy przepis stanowi wyjątek od reguły ponoszenia kosztów procesu przez stronę przegrywającą.

Należy podkreślić, że sąd nie jest zobligowany do zastosowania art. 102 k.p.c. ale posiada taką możliwość, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy. Sądy posiadają bowiem swobodę kształtowania orzeczeń o kosztach procesu, a więc i kosztach zastępstwa procesowego, samodzielnie decydują czy na gruncie konkretnej sprawy zachodzą owe "szczególne okoliczności" o jakich mowa w powoływanym wyżej przepisie, pozwalające na odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania.

W postanowieniu z dnia 24 października 2013r. sygn. IV CZ 61/13 (LEX nr 1389013) Sąd Najwyższy wskazał, iż hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu.

W ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał również, że „zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego” (vide postanowienie z 14 stycznia 1974r., II CZ 223/73, LEX nr 7379, postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 1976r. sygn. IV Pz 61/76, LEX nr 7856, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1981r. sygn. IV Pz 11/81, LEX nr 8307, postanowienie Sądu Najwyższego 17 kwietnia 2013r. V CZ 132/12, LEX nr 1341732.

Ocena czy zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji z art. 102 k.p.c. należy do sądu rozpoznającego sprawę i orzeczenie to podlega zmianie w wyniku weryfikacji instancyjnej jedynie w wyjątkowych wypadkach. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 29 października 2015r., sygn. akt: ACa 496/15 „Kwestia zastosowania art. 102 k.p.c. pozostawiona jest orzekającemu sądowi z odwołaniem się do jego kompetencji, bezstronności, doświadczenia i poczucia sprawiedliwości. Ocena w tym zakresie ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności i może być podważona przez sąd wyższej instancji w zasadzie jedynie wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa” (Legalis nr 1435257).

Sąd Okręgowy nie widzi podstaw do zmiany postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy podziela też stanowisko pozwanego, który w odpowiedzi na zażalenie wskazywał, że samo subiektywne przekonanie – na które powoływał się w zażaleniu powód – nie może stanowić jedynej przesłanki uzasadniającej zastosowanie art. 102 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał zażalenie powoda za bezzasadne i w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł o jego oddaleniu.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 3 i § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

(-) sędzia Teresa Kalinka	(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek	(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater
---------------------------	---------------------------------------	------------------------------------